

Tiché prázdno

Od túžby k temnote

Jakub "Willo" Horský

“tej, ktorá mi ukázala tmu ..
..a priviedla ma do svetla”

..ty vieš, Ďakujem

„Mali by sme žiť tak,
Aby sme boli tým, kým sme..
A zomreli takí,
Akí sme chceli byť..“

Jakub “Willo” Horský

Obsah

Počiatok

5

Stagnácia

67

Bod nula

76

Nádej

92

Počiatok..

Stopy v snehu

Noc prežiarená len svetlami pouličných lúčok v ligote padajúceho snehu..

Jeho kroky sa ticho niesli bielou prikrývkou a smerovali bezcieľne ulicou... Sám nevedel kam kráča, no jeho chôdza vo vrzgote jemných vločiek pôsobila až príliš

cieľavedomo...Nik by sa však neodvážil hádať smer ani cieľ, nato sa pripojiť a nájsť odvahu nasledovať jeho stopy. Osamelá postava v čiernom kabáte zahalená do ticha noci pôsobiaci tajomne až temno, akoby kráčala svojim vlastným svetom... Utopená tvár v tieni čela zvráteného záplavou myšlienok pôsobila prázdne až bezducho..

A telo bolo len schránkou jeho myšlienok..

Padajúce vločky vytvárali ilúziu ligoty na ramenách matného kabáta nesúceho sa ulicami mesta... Napriek tieňu skrytého pohľadu sklonenej tváre prezrádzal nezaujem o okolie a ponorený v sebe kráčal tieňom budov. Jeho dych sa menil v mrazivej noci na obláčiky pary stúpajúce k svetlám lúčok.

Mrazivé ticho z času na čas prerušilo mizivé zašušanie okoloidúceho auta, po ktorom v diaľke zostali len dve červené bodky svetiel..

Nastalo zvláštne zlovestné ticho..

Sneh nachvíľu ustal a tajomná postava pridala do kroku akoby niečo vytušila..

Zahol za najbližší roh a zastal pod strieškou vchodu jedného z panelákov. Opäť začali padať vločky.. Menšie a ostrejšie ako predtým bodali do zružovenej premrzutej tváre.

Vietor sa dvíhal.. Vo svetle lúčok sa vzdúvali vlny snehového prílivu.. V húfoch menili smer ako rozbúrený príboj búšiaci do skál..

Vločky sa vo svetle dvíhali prudko dohora zo zeme a potom, keď dosiahli vrchol lúčok, akoby zastali a pomaly sa vracali k zemi kým ich nezachytil ďalší vír mrazivého nočného vetra a vyniesol ich späť do výšin.

On len ticho stál..

Pokojne z úzadia sledoval to besnenie počasia s akýmsi vnútorným nepokojom. To počasia čítalo jeho myšlienky. Keď jedna z nich uviazla v jeho mysli a vzbudila jeho pozornosť, všetko navôkol sa zmenilo..

Nevedno kam

..Po prebdenej noci otvára oči s ďalším večerom, ako slnko zachádza za obzor aby nechal plynúť von ďalšie svoje myšlienky.

Kolobeh stereotypu všetkých navôkol, ktorými tak pohádza pomaly stráca na tempe a svetlá izieb vyhasínajú.. ostáva len blikot televízorov v obývačkách, kde nachádzajú pokoj a oddych po ďalšom únavnom dni..

Opäť naplnený myšlienkami hľadá v sebe bezcieľne zmysel, ktorým by vyplnil čas, ktorý mu ešte ostáva.. Tak veľa času.. a možno len posledné minúty svojej krátkej existencie o ktorej takmer nik netuší a tí, ktorí o nej vedia sa k nej správajú s rovnakým opovrhnutím ako on k tej ich.. Je práve to ten dôvod kde to všetko započalo? Alebo to bol práve on, kto svojimi činmi zasial zárodoky toho čo dnes kvitne čiernym kvetom v splne mesiaca, ktorý ukrýva svoje vnútro pred slnečnými lúčmi a zdieľa jeho osamelosť úkrytu pred okolím a svetlom každého dňa..

Blúdiace v kruhoch bez východu sa jeho myšlienky stále vracajú a prinášajú nové a nové otázky, na ktoré niekde tam vonku čaká odpoveď.. Niekde ďaleko kde sám nedovídí, no napriek tomu cíti že tam niekde sú a môže ich dosiahnuť.. len keby..keby..

To je to slovo, ktoré je tou stenou brániacou v ceste za odpoveďou na otázku prečo..a kam..

Dôvod prečo ísť a dosiahnuť cieľ je len túžba a zvedavosť poznať odpoveď.. dosiahnuť vysvetlenie.. jednoduchú vetu končiacu bodkou.. a nie otáznikom.. uspokojiť svoju túžbu po poznaní.. Prečo vôbec hľadať niečo čo nepoznáme..??

Alebo to čo sme poznali a pocítili, a teraz hľadáme cestu späť.. Cestu, akou sme sem prišli a tajne dúfame niekde v hĺbke seba samého kam nikto nevidí..

kam nikoho nepustíme..

...že keď sa vrátíme tadiaľ, kadiaľ sme prišli až sem, budeme takí istí ako predtým..

jeden z mnohých sebaklamov, ktoré živia tak mnoho ľudí.. Ktoré im bránia pohnúť sa ďalej a preto len stoja na mieste a pozerajú sa za seba cez plece. Snažia sa vrátiť do minulosti..

No čas plynie len jedným smerom..

Niečo, čo si málokto uvedomuje je strach z toho, pohnúť sa ďalej.. spraviť ten krok do neznáma.. krok niekam kde to nepoznáme.. rozhodnúť sa a vykročiť jedným smerom.. spraviť rozhodnutie, za ktoré bude niesť následky každým jedným ďalším krokom.. Znova s nekonečnou naivnosťou dúfať, že cesta, ktorú sme si zvolili je tá správna..

No jeho myseľ neustále blúdila a delila sa na viac drobných častí.. Ďalší krok vpred je len prvým krokom k ďalšiemu koncu..

Cesta, ktorou sa dostal až tam kde stojí dnes, je navždy zatarasená a nikdy sa ňou už nevráti na začiatok.. Ale keď bude kráčať ďalej, jeho kroky povedú len k ďalším koncom.. kým nenájde ten posledný.. ten posledný koniec, ktorý ho zbaví všetkých jeho myšlienok a konečne mu dá slobodu, ktorú nikdy nemal..

nikdy nepocítil, zmietajúci sa v záplavách myšlienok a pocitov..

Tá ubíjajúca túžba ísť napriek všetkému ďalej.. spraviť ten krok a vykročiť cestou, ktorú mu ukázali Iní.. alebo zostúpiť z cesty a postaviť si svoju vlastnú?

Zohnúť sa až na kolená, kam ho mnohokrát dostali iní.. namiesto plytvania silami na dláždenie cesty iných, zodvihnúť svoj prvý špinavý kameň a začať budovať svoju vlastnú cestu, aby raz na konci kráčal vystretý, s úsmevom na ubolenej a zvrastenej tvári s pocitom šťastia.

Boleť ani samota už nie sú dávno dôvodom jeho strachu..

Už nie je bolesť, ktorú by neznesol.. napriek svojej vytrvalosti a odolnosti, samote, sa nikdy nedokázal ubrániť.. Osamelosť si vždy našla aj tú

najmenšiu škáru ako sa k nemu dostať. Bolestivo sa zarývala pod nehty.. bodala do tváre.. zarezávala sa až do kosti a snažila sa vytiahnuť z neho všetku silu..

A tak sa prestal brániť útokom pocitov a myšlienok, ktoré neodbytné napádali jeho telo i myseľ, jednoducho sa s nimi naučil žiť..

Presmeroval svoju energiu, ktorá sa v ňom roky hromadila a trýznila jeho vnútro smerom von.. myšlienky otočil proti sebe, namiesto toho aby sa im donekonečna bránil, otvoril im dvere a pustil ich dnu aby sa slobodne rozbehli tam, kam sa tak krvopotne dobíjali.. a samy mu ukázali smer kadiaľ ísť..

Sedel nehybne..
Pozoroval prírodu za oknom, ktorá tiež nejavila náznaky žiadneho pohybu, no v jeho vnútri sa odohrával pohyb rýchlejší ako ten najsilnejší víchor..

Nevnímal vôbec nič..
len bezducho pozeral pred seba do diaľky.. priam mŕtvolný pokoj zavládol v celom jeho okolí, akoby zastavil čas.. viečka jeho zelených očí sa nepohli.. Z času na čas prerušil pokoj rastúceho zimného večera dúškom kávy, ktorá príjemnou vôňou naplňala izbu.. Napriek pokoju, ktorý ovládol všetko navôkol, v ňom rástlo napätie akoby sa opäť začali myšlienky hromadiť..

Prečo znova?
Prečo neplynú spolu s ostatnými?? Však konečne nechal na ich naliehanie dvere otvorené, aby mohli ísť svojim vlastným smerom.. Tie staré sa už nikdy nevrátili..
Niektorá sa občas otočila aby sa naňho naposledy pozrela a plynula ďalej spolu s ostatnými.. Stále prichádzali nové a nové.. rýchlejšie ako stíhali odchádzať tie, ktoré v sebe roky držal zavreté..

Žiadne prázdno nenastalo..
mal pocit že tým, že otvoril dvere starým myšlienkam a tie samé odišli,

sa otvorili ďalšie tým novým, ktoré však nechceli prejsť jeho telom ako tie ostatné, ale hromadili sa v ňom..

Ako teraz cez ne má vidieť..?? je ich tak veľa a stále prichádzajú nové a nové.. kam sa všetky zmestia? Alebo je len otázkou času kedy tu bude až príliš plno a jednoducho si nájdú svoju vlastnú cestu von? Prečo nejdú hneď? Teraz keď môžu? Cítia potešenie z trýznenia svojich počinov? Alebo jednoducho len nevedia kadiaľ ísť a preto sa hromadia na jednom mieste kým mu neukradnú ďalší z jeho snov a potom sa rozbehnú za nim? Prečo nemôžu ísť spolu s nim za jeho snami? Ale oberajú ho o ne?

Von zavládla tma a myšlienky pomaly prestali zaplavovať jeho myseľ.. nevedia nájsť k nemu cestu po tme? Alebo už nie je kam ? nie je kam ísť? Alebo sa ich už viac nezmestí?

Napätie stúpalo.. zvedavosť a túžba po odpovedi sa zmocňovala celej jeho bytosti.

Zavládlo prázdno...

Znova ten zvláštny protikladný pocit.. ktorý na jednej strane zvieral jeho vnútro, akoby bol len malá hračka v niečej ruke, ktorá ho stíska takou silou že za chvíľu sa zmenší len na malinký nepatrný bod.. a na druhej strane sa v ňom prázdno rozpínalo ako nafukujúci sa balón.. skúšalo koľko ešte.. koľko výdrží kým ho roztrhne na kúsky a rozletí sa po celom okolí...

Ale kam by vlastne letel??

To, čo by z neho ostalo???

Mal by aspoň jediný kráť šťastie a dopadol niekam, kde to mal rád.. na ten malinký kúsoček zeme kde rád sedával a pozeral sa do diaľky... kde sa tráva vlnila poliami ako príliv vln mora v zapadajúcom slnku? Alebo by splynul s tou prevažnou časťou jeho okolia, ktorým tak pohľdal.. Všetkými tými, ktorých poznal a nedokázal pochopiť ich konanie.. ich činy aj keď videl ich zámery.. spoznal ich dôvody ale nikdy sa s nimi nestotožnil.. ten pocit byť sám.. sám v dave.. je to možné? Byť v mori

ľudských bytostí a predsa sa cítiť ako posledná kvapka medzi piesčitými vlnami púšte... Pocit, ktorý zo seba nedokázal vyhnať...
Naučil sa s ním žiť aj keď bolesť z prítomnosti tej myšlienky neustupovala, už nebolela tak veľmi ako kedysi..

Obzeral sa navôkol či niekde neuzrie ten kameň, ktorý by ho poctil, dovolil mu zdvihnúť ho, a položiť do základov svojej vlastnej cesty..
Trnistými húštinami lesov a pohorí..

No v každom lese je čistinka kam preniká aspoň lúč slnka, ktorý príjemne zohreje ubolené telo.. Rozžiari zvrátené obočie a vráti jas jeho očiam...

Kde sen ukladá sa k spánku

Miesto kde sen ukladá sa k spánku..
Je miestom kde končia sa sny?

Alebo je to tam, kde sny sa menia na skutočnosť? Je lepšie snívať o živote? Alebo žiť svoj sen?

Premárniť ten kúsok času, ktorý má, snívaním o tom, čo by tak veľmi chcel.. po čom tak nekonečne túži, a netuší či to niekedy dosiahne.. či je to len sen, ktorý sa rozplynie s odlivom ďalších myšlienok, alebo je to niečo skutočné, niečo, čoho sa môže dotknúť jeho ruka.. miesto, kde by chcel zanechať stopy svojich krokov.. tá krása, na ktorej by spočinul jeho zrak.. jeho posledný pohľad by patrila jeho snu..

Je väčším šťastím nájsť svoj sen alebo prestať snívať, a nájsť svoju cestu, hoc i celkom inú, než boli jeho túžby o svete, v ktorom si myslel, že nájde šťastie v každom kroku?

Čo ak je šťastie len jedno jediné..?
Nie menšie ani väčšie od iných.. a čo ak prešlo okolo a on ho nechal ísť ďalej?

Cesty späť už niet..
a kam potom ďalej ísť, keď svoj cieľ nenávratne minul.. to, čo tak úpenlivo hľadal tu už nie je.. Zaačarovaný kruh otázok na ktoré nie je odpoveď.. alebo snáď je..??

Ak áno tak potom kde? Kde ju hľadať..? Kto by mu poradil.. či len pohľadom naznačil, ktorým smerom by mali viesť jeho kroky..

Životom neľahkým.. s prekážkami, ktoré ho neraz zrazili až na kolená a s vypätím svojich posledných síl sa zbieral aby mohol spraviť krok vpred.. Krok do budúcnosti bližšie k svojmu cieľu? Alebo len krok čo najďalej od minulosti, v ktorej sa utápal až priveľmi dlho a najradšej by

ju zmazal zo svojej mysle..

Pokojné zákutie v tieni stromov..

osviežujúci čľapot vln jazera, ktoré svojim leskom v zapadajúcom slnku hladí jeho ubolené vnútro.. Jemný večerný vánok by nežne hladil jeho tvár.. Vôňa ihličia stromov všade navôkol prikrýva celý les aj s ním.. tajomná samota v náručí tolkej krásy už tak veľmi nebolí.

Napriek túžbe po objatí sa cíti tak krásne.. krásne sám..

Každý nádych mrazí celé jeho telo.. a nie je to večerným chladom..

Nedokáže sa ubrániť pocitom, ktoré ním prechádzajú.. čistá hlava bez jedinej myšlienky.. jediného detailu či drobnosti, ktoré by trýznili jeho myseľ.. Len pokoj všade navôkol, a on je súčasťou toho všetkého.. nielen ako pozorovateľ, ktorý stojí niekde obďaleč a prizera sa, aby to neskôr mohol vyrozprávať.. je hlavnou postavou neopakovateľnej scény veľkolepého divadla prírody a pokoja, ktorý v nej vládne..

To miesto kde sa mu opäť prinavrátia jeho sny..

Kde konečne, keď sa ráno prebudí a otvorí oči, sen pominie.. aby sa mohol vrátiť s ďalším večerom... a nesníval celý deň.. A každú jednu noc sa prehadzoval, kým ho neprebudí padajúca perina..

Bezsenné noci pominú..

Jeho sny sa vrátia k jeho spánku... tam kam patria... a prestanú vyplňať jeho bezduché dni.. do ktorých sa zas vráti zmysel a dôvod... Dôvod prečo ráno vstať z postele.. vstať s úsmevom a tešiť sa na každý nový deň..

A tak znova len sedel s neprítomným pohľadom a rozmýšľal ako sa dostať o krôčik bližšie k svojmu snu..

Keď každý doterajší jeho krok bol len výkrikom do tmy, ktorý ostal bez odzvy..

len jeho ozvena sa vrátila naspäť... ešte bolestivejšia a slabšia ako predtým.. Ako to zmeniť?

Ako sa pohnúť vpred k svojmu snu?

Ako.. ako.. ako..

Pálčivá otázka... tri písmená ktoré sú tak jednoznačné a jednoduché, no odpoveď na ne je viac než zložitá...

Šero sa zakrádalo zákutiami jeho mysle a nenápadne sa zarezávalo hlbšie a hlbšie aby si našlo miesto, kde by sa ho už nedokázal zbaviť..
Náznaky pocitov príjemného kludu a harmónie, ktoré hľadal..

Chce tak priveľa..??

Je to až príliš veľa, túžiť po tom aby bol šťastný aspoň na malú chvíľku..
pocítiť v sebe pokoj ako sa rozlieva jeho vnútram s hrejivým pocitom uspokojenia..

Môcť si kdekoľvek v dome sadnúť so šálkou kávy v ruke a kamkoľvek sa pozrie, nájsť pokoj a harmóniu.. po tom jedinom túžil.. byť šťastný..

Aj keď samotu nezaženie krásou okolo seba.. nájde v nej pokoj a utíši v sebe výkriky túžby po dotyku milovanej osoby, ktorú rovnako nedokáže nájsť..

A možno ju už raz našiel a práve ona ho okradla o všetky jeho sny.. Sny, ktoré si myslel že našiel v nej, a pritom to bolo len jedno z jeho ďalších bolestivých zakopnutí..

No, s odstupom času všetko ukázalo svoj pravý zámer...
dôvod prečo to všetko.. prečo práve jemu... Prečo sa niečo stalo.. prečo sa tak veľa zmenilo a prečo niečo časom zmizlo a niečo ostalo.. ale koľko času ešte prejde kým dokáže pochopiť význam toho čo sa deje teraz..??

Už toho toľko prešiel.. zmenil sa na nepoznanie za veľmi krátky čas..
Príliš krátky na to koľko toho bolo..

Takmer všetko prebolelo.. ustúpilo, či sa úplne vytratilo..
Napriek tomu už nič nie je ako predtým.. už nikdy nebude nič ako predtým..

V podstate ani netúži po tom aby to bolo ako kedysi... chýba mu len akýsi pocit nádeje, ktorú už dávno stratil, ak ju niekedy vôbec mal..

Možno to bola len jeho naivita, ktorá ho hnala vždy dopredu.. a dostala ho do problémov a starostí, ktoré ho dohnali až sem.. na okraj priepasti, z ktorej sa tak dlho šplhal naspäť na vrchol...

Teraz zisťuje že stojí na opačnej strane rokliny, na ktorej nikdy nebol.. a všetko to, čo poznal a mal rád je nedostupné.. na opačnej strane..

Má pocit že tam takmer dosiahne.. no je to príliš ďaleko... a predstava pádu na samé dno odkiaľ sa konečne dostal ho odrádza..

Ostali na ňom zvyšky prachu z temnoty a špiny tam dole.. Tam, kde zistil aké to je dotknúť sa samého dna svojej existencie.. a ako jeden z mála nájsť aj v tme kúsok svetla, za ktorým ísť.. ten kúsok nádeje, ktorá ho hnala späť na vrchol... a nikdy sa nezmieril s tým, že by mal naveky ostať na dne..

v tme a bolesti..

Vietor v tvári

S vetrom v tvári kráča ďalším večerom..

Jeho kroky viedli stále vyššie bielym kopcom až k samému vrcholu, kde sa rozprestieralo vlniace sa zelené more lúky ukrytej ďaleko od pohľadov ľudí tam, niekde dole v meste..

Ticho si sadal do vln..

Večerný vánok sa vzpieral a naberal na sile.. Vlny narastali v neustálom prílive nových vlničiek, a pomaly ale isto pohlcovali aj jeho nenápadnú štíhlu postavu, zahalenú v čiernom kabáte..

Tma pomaly sadá na celé mesto a on v tichu blížiacej sa noci nehybne pozoruje ako sa mení mesto farieb a ruchu na tmavé siluety a tiene.. Ulicami sa mihajú tiene postáv kráčajúce chladnou nocou k svojim dverám.. každá jedna má svoje dvere, kde nájde túžobne očakávaný pokoj po náročnom dni v práci..

Tma už zahalila celé mesto a všetko navôkol..

Vietor kvíli a besnie s hukotom po vlnách, v ktorých sa stráca silueta postavy s nemým pohľadom do dialky. V žiare svetiel sa vinie smerom k mestu rad áut, ktoré sa strácajú medzi stenami pochmúrnych šedých panelákov.

Vietor stále nabera na sile a v nárazoch búši do jeho tváre.. už takmer úplne pohltенý vlnami snehového mora sa začína triasť mrazom.. No necíti zimu.. Sám netuší odkiaľ sa v ňom berie ten hrejivý pocit, ktorý ho drží nažive v mraze, ktorému by už dávno nejeden človek podľahol.. Pocit pokoja v tom neskrotnom počasí všade vôkol seba..
je to len klam??

Alebo skutočne existuje niečo, čo ho vo vnútri, niekde tam hlboko zohrieva, a chráni pred mrazom okolia..?

Prečo má vo všetkom pochybnosti?

Prečo je také ťažké povedať či spraví jedno alebo druhé ale musí to porovnávať a hodnotiť? Všímať si aj tie najmenšie detaily.. a niekedy aj

hodiny o nich premýšľať?

Zas a znova len otázky.. jedna za druhou.. jedna cez druhú sa tlačia na povrch akoby sa chceli predbiehať, ktorú si všimne ako prvú.. Všíma si ich vôbec? Alebo ich len necháva plynúť jedným smerom aby ich zachytil besniaci vietor a odvíal späť do ulíc mesta, kde sa to všetko začalo.. odkiaľ väčšina z nich pochádza.. aby sa vrátili tam kam patria, a dali mu konečne zaslúžený odpočinok..

Už takmer celý zapadol snehom.. spoza nafúkaného záveja mu trčia len svietivo zelené oči pod zasneženým obočím. Čelo bolo ukryté pod okrajom huňatej teplej čiapky, rovnako čiernej ako jeho kabát a noc všade okolo.. s tmou sa stratil aj ligot snehových vln.. Mesto sa stratilo z dohľadu..

Pomalým pohybom si líhal do snehovej periny za sebou, kde bolo viac priestoru, keďže svojim telom bránil snehu aby nafúkal ďalšiu vlnu aj za jeho chrbtom.. V tmavej mrazivej noci sa jeho telo prestalo chvieť zimou a jeho vnútram sa rozlialo tak príjemné hrejivé teplo, akoby sa ponoril do horúcej napenenej vane svojej kúpeľne.

Jeho oči sa roztvorili o niečo viac ako predtým. Už im v tom nebránil bodavý sneh pršiaci priamo do jeho tváre.. teraz bol ukrytý pred vetrom aj návalom snehových vln..

Rozpustil zovretie rúk aby niečo našmátral vo vrecku kabáta.. Odhrnul sneh, ktorý mal naviaty okolo pása, vytiahol krabičku cigariet a zapaľovač.. Priložil si jednu k perám a s kovovým cinknutím otvoril palcom kryt benzínového zapaľovača, ktorý vždy nosil pri sebe.. Škrtol kolieskom a nevelký knôt vzplanul..

Plamienok sa mihotal a poskakoval, akoby sa tešil z toho, že ho znovu prebudil k životu.. aj keď len na krátky okamih.. Vlnivo poskakoval na knôte a snažil sa dostať k okraju cigarety aby ho rozžiaril.. V zlomku sekundy vzbĺkol a zažal v sebe voňavý tabak.. Závoj dymu začal stúpať smerom k mračnám na oblohe. Oprel sa naspäť do snehovej periny a zaklonil hlavu..

Pozeral sa na mohutné mračná plávajúce oblohou...
Bol to neopakovateľný pohľad.. každá sekunda bola jedinečná..
Vločky padali nadol, akoby sa zastavil čas a priam hypnoticky pôsobili
na jeho oči. Mal pocit že ho to ťahá niekam k nim... niekam do nezná-
ma.. ďaleko preč..
Preč od všetkých.. Ale vynára sa v ňom ďalšia otázka..
Je za tou stenou ktorá pôsobí tak chladne a pochmúrne niečo iné ako
samota a prázdno?

V tieni svetiel

Ukrytý pred nástrahami dňa a jeho krutých lúčov, ktoré odhalia tajomstvo všetkých zákutí a vidí aj tam, kam nedovidia jeho oči, či oči kohokoľvek iného..

Lúče dňa prezradia aj to čo by malo byť ukryté..
Je im úplne jedno či si niekto želá nechať to, či ono nevy povedané, alebo to môže vyznieť úplne inak ako to bolo myslené..

Je správne prezradiť všetko o niekom, kto chce ostať ukrytý v tieni?
Aj keby to bolo spojené s dobrým zámerom vyviešť ho z tieňa a priviesť ho na svetlo aby uvidel čo vidia všetci, a oni mohli vidieť a všimnúť si jeho? Alebo je to len ich nekonečná zvedavosť a túžba, ktorú nedokážu ovládať..??

Je to chamtivosť hraničiaca s bezohľadnosťou??
Čo ak bol na svetle priveľmi dlho a videl všetko ako oni... pretože sa pozeral na svet ich očami a časom pochopil že to nie je to, čo by ho naplňalo.. Mal pocit, akoby do tohto sveta ani nepatril.. Nieže by sa nedokázal prispôbiť zmenám, ktoré prichádzali.. Práve naopak.. mal rád vymoženosti techniky a všetky technologické hračky, ktoré si mohol dovoliť..

To, čo ho ničilo bolo správanie väčšiny ľudí okolo seba.. či už ich poznal alebo nie...

Bol veľmi dobrý pozorovateľ... všímal si až priveľa detailov... viac ako by sám chcel, a to mu neustále zahlcovalo myseľ... bez chvíľky odpočinku..
Znova a znova s každým pohľadom sa vracali k jeho očiam aj nové otázky...

Prečo sú tí ľudia akí sú..? Prečo sa správajú ako sa správajú..? Prečo vôbec dovidia aby sa ostatní tak správali..?

Nie je čas zamyslieť sa nad tým prečo..?

Každý jeden by sa mal zamyslieť.. ale k čomu by to viedlo?